

ja, så er der igen behov for stærkest muligt pres udefra for at få parterne tilbage til forhandlingsbordet, hvor de slap, sidst med de forhandlinger, der til manges frustration strandede i Camp David i juli 2000 trods en ihærdig indsats fra daværende præsident Clinton og vidtgående indrømmelser fra Israels daværende premierminister Ehud Barak.

Forholdet er jo det, at parterne med de omtalte aftaler reelt var meget tæt på at opnå enighed om de grundlæggende principper for den endelige status i forholdet mellem Israel og palæstenserne, som blev grundlagt også med Osloaftalerne, herunder også grundlaget for oprettelse af en palæstinensisk stat ved siden af Israel, men som led i en egentlig freds aftale.

Kl. 11.45

Det er vigtigt at fastholde disse perspektiver, da et nyt forhandlingsgennembrud mellem Israel og det palæstinensiske selvstyre, altså grundlaget for en endelig freds aftale, forhåbentlig kan medvirke til at isolere mange af de yderliggående kræfter i Mellemøsten, som benytter enhver lejlighed til at sabotere fredsbestræbelserne. Det være sig yderliggående nationalistiske grupper i Israel og blandt palæstenserne og lande som Iran og især Irak.

Et andet vigtigt perspektiv i et sådant forhandlingsgennembrud mellem Israel og palæstenserne er, at det forhåbentlig kan bane vejen for en genoptagelse af realitetsforhandlingerne mellem Israel, Syrien og Libanon om en endelig bilæggelse af konflikterne mellem Israel og disse to lande, og det er jo det såkaldte andet spor i Madridprocessen, som blev sat i gang helt tilbage i 1991.

Tiden her er ikke til en grundig analyse af årsagerne til, at det gik galt, specielt i Camp David – når jeg hæfter mig ved det, så er det, fordi der var man virkelig tæt på – og heller ikke til at vurdere, om situationen nu er mere fastlåst end set i mange år. Men det afgørende må være, at vi både her i Danmark, i EU, i USA og FN fastholder parterne på deres ansvar for at komme videre i den proces, der netop så så lovende ud i sommeren 2000.

Herefter er det efter Kristeligt Folkepartis opfattelse afgørende, at det eksterne pres fører til et gunstigt resultat, dvs. genoptagelse af fredsforhandlingerne, og at de eksterne parter optræder uvildigt og ikke fremsætter udtalelser eller tager initiativer, som kan opfattes som politisk ensidig af de to parter.

Opgaven er altså at fastholde parterne på de allerede opnåede forhandlingsresultater og understøtte videre fremskridt i forhandlingsprocessen og dermed undgå fristelsen til at lægge skylden på en af parterne ved tilbageslag i fredsprocessen.

Jeg er sådan set glad for i dag at kunne spore de samme ønsker i udenrigsministerens besvarelse af forespørgslen. Udenrigsministeren lagde vægt på netop dette, at begge parter bærer ansvaret for den alvorlige situation og bærer også i fællesskab ansvaret for, at man får fredsprocessen tilbage på sporet.

En anden afgørende forudsætning for genoptagelse af forhandlingerne er en effektiv standstill af de yderliggående palæstinensiske gruppers terroraktioner. Her har det palæstinensiske selvstyre efter vores opfattelse handlet for lidt og for sent og efter alt at dømme i en vis udstrækning søgt at udnytte sådanne aktioner til sine egne formål.

Med de omfattende politi- og sikkerhedsstyrker Yassir Arafat råder over forekommer det ganske enkelt ikke troværdigt, at han ikke for længst har fået kontrol over disse terrorgrupper, som oven i købet ved talrige lejligheder optræder åbenlyst med bevåbnede grupper.

Jeg er i øvrigt meget enig med udenrigsministeren i hans vurdering af begivenhederne tilbage den 3. januar, som jeg anser for meget alvorlige, hvor israelsk militær opbragte en coaster med kurs mod det palæstinensiske selvstyreområde, en coaster, der var lastet med avancerede våben. Var Arafat vidende om det, så har udenrigsministeren fuldstændig ret i, at Arafats troværdighed vil have fået et uopretteligt knæk, og så er det ikke godt at vide, hvor vi er.

Meget tyder på, at de radikale grupper i det hele taget – desværre også kredse i det palæstinensiske selvstyre – har ladet sig inspirere af Israels ensidige tilbagetrækning fra Libanon, som de anser for resultatet af den libanesiske Hizbollahbevægelses talrige aktioner mod de israelske styrker i Libanon. Det har givetvis styrket dem i troen på, at magtanvendelse betaler sig.

Også her må omverdenen klart og entydigt tage afstand fra terroraktioner og lægge pres på Arafats styre for at bekæmpe disse grupper effektivt. Der er i den forbindelse ingen tvivl om, at flere af disse grupper, herunder Hamas og Islamisk Jihad, bevidst søger at undergrave Arafats muligheder for at genoptage forhandlingerne med Israel. Deres mål er tydeligvis ikke en eller anden form for fred med Israel i forbindelse